

CEL DIN URMĂ RĂSPUNS

Murray Templeton era în floarea vârstei: avea patruzeci și cinci de ani și toate componentele corpului său se aflau în perfectă stare, cu excepția câtorva porțiuni vitale din artera coronariană. Această neregulă, însă, a fost mai mult decât suficientă.

Durerea l-a pălit brusc, crescând în intensitate, până când a devenit de nesuportat, apoi s-a stins încet-încet. Își simțea răsuflarea încetinind, pe măsură ce pacea se așternea peste el.

Nu există nici o plăcere mai mare decât absența durerii imediat după o criză. Murray încerca până și o senzație de imponderabilitate, de parcă ar fi plutit peste capetele tuturor.

Și-a deschis ochii și a observat amuzat că ceilalți oameni din încăperea încă se vânzoleau înapoi și-ncoace. Se afla în laborator când începuseră durerile. Acest incident îl luase prin surprindere și, când se prăbușise, auzise strigătele înspăimântate ale celor din jur. Apoi agonia pusese stăpânire pe el și nu-l mai interesase nimic.

Totuși, i se părea ciudat că, deși durerea încetase, ceilalți continuau să se agite, făcându-și de lucru deasupra trupului său, și păreau speriați.

Brusc, Murray și-a dat seama că, de fapt, îi privea pe toți *de sus*. Era, în același timp, întins pe podea, cu fața schimonosită, dar se afla și aici, aproape de tavan, privind cu calm derularea faptelor.

"Minunea minunilor!" și-a spus el în gând. "Care va să zică, poveștile alea cu viața de apoi erau adevărate!"

Și, deși această constatare era umilitoare pentru un fizician ateist, descoperirea respectivă nu i-a tulburat pacea launtrică, ci i-a provocat doar o surpriză minoră.

"Acum ar trebui să apară și un înger sau, mă rog, ceva asemănător..."

Treptat, imaginile pământene se ștergeau din fața ochilor lui. Conștiința îi era invadată de un întuneric profund, iar în depărtare se zărea o siluetă de lumină, cu aspect vag uman, ce radia căldură.

"Ce glumă bună!" și-a zis în sinea lui. "Cred că mă duc în Rai."

Dar chiar în momentul când gândea asta lumina a dispărut, lăsând însă în urmă căldura. Senzația de pace nu slăbise în intensitate, în ciuda faptului că în tot Universul nu rămăsese decât el singur — și Vocea.

— Am făcut-o de nenumărate ori, dar de fiecare dată sunt în stare să mă bucur de reușită, a spus Vocea.

Murray a vrut să-i răspundă, însă nu era sigur dacă mai avea gură, limbă sau corzi vocale. Totuși, a încercat să scoată un sunet, să rostească oarece cuvinte, prin contracția a nu-știu-ce. Și a reușit. Și-a auzit propria voce, atât de familiară, și propriile cuvinte, atât de clare:

— Asta e Raiul?

— Nu e un loc, așa cum înțelegi tu noțiunea de loc, i-a răspuns Vocea.

Lui Murray îi era puțin jenă să pună următoarea întrebare, dar trebuia s-o facă:

— Să mă ierți dacă par un dobitoc, dar sunt nevoit să te întreb: tu ești Dumnezeu?

Fără să-și schimbe intonația, fără să altereze câtuși de puțin perfecțiunea sunetului, Vocea a reușit totuși să imprime răspunsului o vagă notă de amuzament:

— Ciudat! Mereu mi se pune aceeași întrebare, deși într-un număr infinit de feluri. N-am cum să-ți dau un răspuns pe care să-l poți înțelege. Eu *sunt* asta e singura explicație clară pe care ți-o ofer. Tu n-ai decât să mă îmbraci în orice concept îți e mai la îndemână.

— Și eu ce sunt? a continuat fostul fizician seria întrebărilor. Un suflet? Sau sunt și eu doar o existență personificată?

Murray încerca din răputeri să nu pară sarcastic, dar nu prea reușea. Apoi s-a gândit,

în treacăt, că poate ar fi fost mai bine să adauge un "Sfinția Voastră" sau "Înălțimea Ta" sau, mă rog, ceva care să șteargă impresia de zeflemea, dar nu-l trăgea inima s-o facă, deși, pentru prima oară de când se știa, medita asupra posibilității de a fi pedepsit pentru insolență, pentru păcate și de a ajunge în Iad. Oare cum arăta Iadul?

Dar Vocea nu dădea semne că s-ar fi simțit jignită.

— Tu ești ușor de explicat, chiar și pentru tine însuși. Dacă vrei, poți să te numești un suflet, dar în realitate ești un nod de forțe electromagnetice, aranjate în așa fel încât să imite perfect toate conexiunile creierului tău, cel din perioada când făceai parte din universul palpabil. De aceea poți să gândești, să simți, să ai amintiri și să-ți păstrezi vechea personalitate. Încă mai ai senzația că tu ești tu.

— Vrei să spui că esența creierului meu e permanentă? a întrebat Murray neîncrezător.

— Cătuși de puțin. Nimic din tine nu e permanent, cu excepția lucrurilor cărora eu doresc să le confer o asemenea calitate. Eu am alcătuit nodul de forțe. L-am construit în timp ce tu mai aveai învelișul fizic și l-am pus la punct pentru momentul când urma să-ți închei existența pământească.

În mod vizibil, Vocea părea încântată de sine însăși. În tot cazul, a făcut o scurtă pauză — ca și cum ar fi așteptat aplauzele -, apoi a continuat:

— Este o construcție complicată, dar extrem de precisă. Firește că aș fi putut să creez una pentru fiecare ființă umană din lumea ta, dar mă bucur că n-o fac. Cea mai mare plăcere mi-o oferă selecția...

— Înseamnă că alegi puțini indivizi!

— Foarte puțini.

— Și cu ceilalți ce se întâmplă?

— Îi înghite uitarea. Bineînțeles, tu îți vei imagina că ajung în Iad... Dacă ar mai fi avut trup, Murray ar fi roșit.

— *Eu personal* n-am crezut în chestiile astea. Pe Pământ, însă, se vorbea destul de mult despre Rai și Iad. Totuși, nu mi-a trecut niciodată prin minte că aș fi atât de virtuos încât să mă număr printre Cei Aleși.

— Virtuos?! Ah, da, înțeleg ce vrei să spui. Ori de câte ori mă forțez să pătrund în gândurile voastre mărunte, mă înțeleg o senzație neplăcută. Nu, te-am ales pentru capacitatea ta de a gândi; asta e criteriul după care selecționez miliarde de ființe inteligente din întregul Univers.

Brusc, Murray s-a trezit că era ros de curiozitate, un mai vechi nărav de-al său de pe vremea când încă mai trăia.

— Faci singur selecția sau mai există și alții ca tine? a întrebat el.

Timp de câteva secunde, a crezut că Vocea se simțise jignită; se înșelase, însă, căci răspunsul a răsunat calm și impersonal, ca de obicei:

— Este lipsit de importanță pentru tine dacă mai există și alții asemenea mie. Acest Univers este numai al meu: e invenția mea, realizarea mea și-mi este hărăzit numai mie.

— Atunci cum de găsești timp să stai de vorbă cu mine, când trebuie să creezi alte miliarde de noduri? Sunt chiar atât de important?

— Nu ești important deloc. Stau de vorbă și cu ceilalți, în același timp, într-un fel pe care tu l-ai numi simultan.

— Dar, totuși, nu ești decât o singură entitate.

Vocea părea din nou amuzată.

— Văd că încerci să mă prinzi pe picior greșit, crezând că mă contrazic. Dacă tu ai fi o amoebă, a cărei idee de individualitate s-ar mărgini la o singură celulă, și dacă ai ruga o balenă compusă din treizeci de cvadrilioane de celule să-ți explice dacă e o entitate sau nu, cum crezi c-ar putea balena să-ți dea un răspuns pe înțelesul tău?

— O să mă gândesc la asta. Există șansa de a afla o soluție bună, a spus Murray cu răceală.

— Foarte bine. Asta e menirea ta — să gândești!

- Dar în ce scop? Tu le știi pe toate, presupun.
- Chiar dacă aș ști totul, n-aș avea cum să știu că știu totul, a răspuns Vocea.
- Asta sună a filosofie orientală — ceva care pare profund tocmai pentru că n-are nici

un sens.

— Ești un nod care promite multe. Încerci să răspunzi la paradoxul meu cu un alt paradox. Numai că eu n-am intenționat să-ți ofer un paradox. Gândește-te, numai: eu exist dintotdeauna, dar ce înseamnă asta exact? Înseamnă că nu-mi amintesc cum m-am trezit la existență. Dacă mi-aș aminti, ar însemna că n-am existat dintotdeauna. Iată, deci, că nu știu chiar totul. Și chiar dacă numărul cunoștințelor mele ar fi infinit, știu că mai este o infinitate: cea a totalității cunoștințelor din Univers. Și atunci, de unde aș avea siguranța că amândouă infinitățile sunt egale? Infinitatea cunoștințelor potențiale poate fi infinit mai mare decât infinitatea cunoștințelor mele actuale. Îți dau un singur exemplu: a cunoaște *toate* numerele naturale pare înseamnă a cunoaște o infinitate de numere; mai rămâne însă o infinitate de numere naturale impare, despre care nu știi absolut nimic...

— Dar numerele impare pot fi obținute prin împărțirea fiecărui număr par la doi, a intervenit Murray. În felul acesta, ajungi să cunoști și infinitatea numerelor impare.

— Mă bucură faptul că ai idei. Sarcina ta va fi să găsești noi și noi căi de a cunoaște necunoscutul, mult mai dificile decât aceasta. Ai amintiri, ai informațiile deja acumulate și vei deduce, cu ajutorul lor, altele noi. Dacă va fi necesar, ți se va permite să afli date noi ce ți se vor părea relevante pentru rezolvarea problemelor pe care ți le vei pune singur.

— Dar n-ai nevoie de mine pentru a afla toate astea! a protestat Murray.

— E mai interesant așa, i-a replicat Vocea. Am construit Universul ca să am mai multe preocupări. Am introdus în el principiul nesiguranței, entropia, precum și alți factori de hazard, ca să nu mai fie un univers plicticos și previzibil. Treaba a mers bine, pentru că m-a amuzat de-a lungul întregii sale existențe. Apoi am permis apariția acelor factori care au dat naștere mai întâi vieții și apoi inteligenței. Pe aceasta din urmă am folosit-o ca pe un izvor nesecat pentru o echipă de cercetare — nu fiindcă aș fi avut nevoie de vreun ajutor, ci deoarece voiam să introduc un nou factor de hazard. Am descoperit că nu puteam să prevăd noile cunoștințe ce aveau să apară, unde anume se producea evenimentul și nici ce metodă era folosită.

— Și asta se întâmplă des? s-a interesat Murray.

— Bineînțeles. Nu trece un secol fără să apară ceva interesant.

— Și este vorba de ceva la care te-ai fi putut gândi și singur, dar nu ai făcut-o?

— Exact.

— Și acum crezi că ai găsit ocazia de a reuși să le-o iei tuturor înainte, profitând de amabilitatea, dar și de capacitatea mea intelectuală? a râs Murray.

— Pentru secolul următor nu există, practic, nici o șansă! Dar, pe termen lung, succesul tău e garantat. Ai toată veșnicia înainte...

— Vrei să spui că voi gândi cât va dura veșnicia? În permanență?

— Exact.

— În ce scop?

— Ți-am spus, ca să afli lucruri noi.

— Da, dar în ce scop să afli lucruri noi? a insistat Murray.

— Asta făceai și în timpul vieții, pe Pământ, i-a amintit Vocea. Atunci ce scop aveai?

— Să îmbogățesc cunoștințele oamenilor. Să primesc laude de la colegii mei. Să simt că am realizat ceva în scurta viață pe care am avut-o la dispoziție. Acum nu pot descoperi decât ceea ce stă în propriile-ți puteri să descoperi, dacă ai vrea să-ți bați puțin capul. Tu n-ai cum să mă lauzi; cel mult, te poți distra urmărindu-mă. Iar rezultatele muncii mele nu mai au nici o valoare într-o existență eternă.

— Și nu găsești că gândirea și descoperirile au valoare în sine?

— Într-un timp finit, da. În eternitate, nu.

— Îți înțeleg punctul de vedere. Totuși, n-ai încotro! Trebuie să gândești!

— Dar nu poți să mă forțezi!

— Nu vreau să te constrâng s-o faci imediat. De fapt, nici nu va fi nevoie. Din moment ce aceasta este singura ta posibilitate de a acționa, vei gândi. Nu cunoști nici o modalitate prin care să *nu* gândești.

— Atunci, îmi voi găsi un *țel*. Voi inventa unul, s-a încăpățânat Murray.

— Din partea mea, poți s-o faci! i-a răspuns vocea pe un ton condescendent.

— În regulă, l-am descoperit pe cel care îmi trebuia!

— Pot să aflu și eu despre ce este vorba?

— Îl cunoști deja. Sunt conștient de faptul că nu comunicăm așa cum se obișnuia pe Pământ. Mi-ai construit nodul de forțe în așa fel încât să am iluzia că vorbesc și că aud, dar, de fapt, tu transferi gândurile înspre și dinspre mine. Propriu-zis, îmi citești gândurile instantaneu, astfel încât nu mai e nevoie să ți le transmit eu.

— Remarcile tale sunt surprinzător de corecte! Acest fapt îmi provoacă o mare bucurie. Dar mă simt la fel de bucuros atunci când îmi spui de bunăvoie ceea ce gândești.

— Atunci am să-ți spun. Țelul pe care mi l-am propus va fi descoperirea modului în care poate fi distrus nodul meu. Nu vreau să gândesc la nesfârșit doar ca să te distrez pe tine! Nu vreau să *exist* la nesfârșit doar ca să te distrez pe tine! Mă voi concentra până voi găsi calea de a desface nodul blestemat. Asta mă va amuza *pe mine*.

— N-am nimic împotriva! a spus Vocea, pe același ton egal. Chiar și atunci când te gândești cum să pui capăt propriei existențe, poți descoperi lucruri noi și interesante. Iar dacă sinuciderea îți va reuși, te voi reconstrui exact cum ai fost, în mai puțin de o secundă. În tot cazul, voi avea grijă să te fac în așa fel încât să nu mai reușești și a doua oară. Dacă vei descoperi o altă metodă, te voi reconstrui eliminând-o și pe aceea. Și tot așa, la infinit. Va fi un joc extrem de interesant, dar tu vei exista veșnic! Asta e vrerea mea!

Murray a simțit cum, înlăuntrul lui, mânia dădea în clocot, și totuși, glasul nu i-a tremurat când a vorbit din nou:

— Deci, până la urmă, deduc că nu mă aflu în Rai, ci în Iad. Susții că nu există nici unul, nici altul, dar dacă acesta este Iadul, minciunile tale fac parte din jocul Diavolului.

— În cazul acesta, ce rost are să-ți spun că nu ești în Iad? Totuși, te asigur încă o dată: aici nu este nici Raiul, nici Iadul. Aici exist doar EU.

— Dar dacă gândurile mele nu-ți vor fi de folos? N-ar fi mai bine să mă dezintegrezi și să nu mai ai grija mea, din moment ce nu-ți voi fi de nici un ajutor?

— Vrei o recompensă? Vrei Nirvana ca preț pentru eșec, intenționezi să-mi dai siguranța eșecului? Nu-i nici o afacere! Dar știu că nu vei da greș. Ai în fața ta toată eternitatea, și nu se poate să nu produci măcar o singură informație interesantă, oricât de mult te-ai strădui să n-o faci!

— Atunci îmi voi făuri alt *țel*, s-a înverșunat Murray. Nu mă voi distruge, ci voi încerca să te umilesc pe tine. Voi găsi ceva la care nu numai că nu te-ai gândit, dar la care nici n-ai fi putut să te gândești vreodată. Voi căuta să aflu cel din urmă răspuns, dincolo de care nu mai există nici un fel de cunoaștere.

— Nu înțelegi natura infinitului, l-a muștră caldă Vocea. Poate că sunt destule lucruri la care nu m-am gândit încă, dar nu există ceva ce nu pot ști.

— Nu-ți cunoști începutul, a murmurat Murray gânditor. Chiar tu ai spus-o. De aceea, nu-ți poți cunoaște nici sfârșitul. Acesta va fi obiectivul meu și cel din urmă răspuns. Nu mă voi distruge. Te voi distruge *pe tine*, dacă nu vei reuși să-mi vii de hac înainte.

— Aha, ai ajuns aici mai repede decât se obișnuiește! Credeam că va dura mai mult. Toți cei pe care îi aduc cu mine în lumea gândului etern și perfect nu plănuiesc altceva decât să mă distrugă. Numai că acest lucru este imposibil.

— Am la dispoziție toată eternitatea...

— Atunci încearcă! a rostit Vocea impasibilă, după care a dispărut.

Dar Murray își găsise țelul pentru care merita să lupte și era mulțumit. În fond, ce-și putea dori *orice* Entitate, conștientă de eternitatea existenței sale, dacă nu un sfârșit?

Ce altceva căutase Vocea, timp de miliarde de ani? Și de ce crease inteligența și apoi alesese anumite specimene din cadrul ei, punându-le să gândească, dacă nu pentru a o ajuta să-și găsească sfârșitul? Și Murray și-a jurat în sinea lui că numai el, el singur, avea să reușească.

Meticulos, cu infinită grijă, dar și cu sufletul legănat de bucuria unui scop precis, Murray Templeton a început să se gândească.

Avea timp berechet.